

„радост и страх по лицата на многобройнитѣ слушатели“ —, разкривайки злоупотрѣбитѣ на гръцкото духовенство, Селимински действува върху сърдца и воля на сънародниците си и чрезъ своята нова поезия, чрезъ едно стихотворение, посветено на Охридската архиепископия и нейното закриване отъ патриаршията. Последниятъ архиепископъ Арсений се прощава тукъ съ просълзеното си паство така:

На мене отъ върли гърци голѣмъ поплакъ е,
Гръцки патрикъ ке ни строши славна Охридска столица
И мене до смъртъ ке държи въ заточение.
Ке прати владици гърци, лицемъ светци, сърдцемъ вълци,
Ке ви давятъ, ке ви стражатъ, ке мълзятъ до кръвъ,
Мею народа ке съятъ несъгласе и раздори. . .

Селимински би могълъ да бжде само доволенъ отъ този пламененъ зовъ за съкрушаване на фенерската тирания, виждайки на работа такива енергични и високо просвѣтени патриоти, каквито сж се групирани въ Охридъ около Пърличева. Съ последния той има общо не само гръцкото си възпитание, но и стихийната си омраза срещу гърцизма въ черквата и готовата си на всички тежки изпитания преданостъ къмъ народа. И той би могълъ да повтори като изповѣдь, изказала неговата най-съкровена и чиста любовъ, думитѣ на Макиавели, голѣмия италиански политикъ отъ Възраждането, който е и непримиримъ ратникъ за прогонване на варваритѣ чрезъ съединени народни сили: „Обичамъ отечеството си повече отъ душата си“.

2. ЛЪКАРЪ И ОБЩЕСТВЕНИКЪ ВЪ БОЛГРАДЪ. — На 30 септемврий 1862 г. едновременно и С. Радуловъ и Г. Д. Мирковичъ предлагатъ отъ Болградъ на д-ръ Селимински да приеме длъжността градски лѣкаръ въ града имъ, като му обещаващъ 800 рубли годишна заплата. Селимински дава съгласието си, и отъ срѣдата на 1863 г. той е пакъ между свои сънародници, на които ще бжде въ помощъ до края на 1865 г., когато отново се преселва въ Браила.

Градъ Болградъ въ Бесарабия — нареченъ тѣй отъ руситѣ поради компактното си българско население (първоначалното Болгаръ-градъ, отпосле съкратено Болградъ) — минава следъ 1856 г., съгласно Парижкия договоръ, който